

Belevenissen van een agent

Jacco Bezuijen

Belevenissen van een agent

**Politiewerk is meer dan alleen bonnen
uitschrijven**

Schrijver: Jacco Bezuijen

Coverfoto: Jan van Rietschoten

ISBN: 9789461935557

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Jacco Bezuijen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photocopy, microfilm or any other means without prior written permission from the Publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
He Jacco, weet je nog	9
Koffie en een krakeling	11
Iedereen kent ze wel	13
Grappige rechter	16
Het effect van een waarschuwingsschot	19
Vaatdoekje	23
Zoveel domheid	26
Harde groene stukjes	28
Troostbeertje	31
Sexcamper!	33
Abonnement op ellende	37
Aardappelschilmes	41
Straatterreur	44
Euro Cop	46
Vlaamse Friet	50
TBS	53
De sectie	57
Blauwe bromvlieg	60
Goedkoop festivalbier	63
Belofte maakt schuld	67
Bloempotlaars	72

Gevonden voorwerp	74
Overlevingskans nihil	77
Geheim van de smid	81
Overmand door emotie	85
Net een actiefilm	88
Jaap	92
Zware shag	95
Arrestatieteam	97
Sorry mevrouw	100
Politiepet	103
Zwaaien	105
Vrouw in nood	109
De trein	112
Spoed	115

Voorwoord

Als politieagent heb ik in achttien jaar veel meegemaakt. Van hele grappige meldingen tot de meest lugubere zaken.

De gebeurtenissen die mij nog het meest bijstaan, die het meeste indruk op mij hebben gemaakt of gebeurtenissen waar ik met collega's nog iedere keer dat zij, aan de koffietafel ter spraken komen, hartelijk om kan lachen, heb ik opgeschreven.

Met dit boek wil ik laten zien dat het werk van een agent heel leuk kan zijn, maar ook veel van zijn of haar lichamelijke en geestelijke incasseringsvermogen vergt.

Nog steeds vind ik werken bij de politie de mooiste baan die er is en deze zware baan bestaat, zoals u zal gaan lezen, niet alleen maar uit het uitschrijven van bekeuringen.

He Jacco, weet je nog

Al voor de derde keer die avond probeer ik met mijn dienstauto een bromfietser staande te houden. De jongen die het wrak bestuurt, rijdt met hoge snelheid, zonder helm, verlichting en verzekeringsplaatje door de smalle straatjes van de dorpskern. Twee keer was de jongen mij te slim af en wist hij via smalle poortjes te ontkomen.

Deze keer ben ik vastbesloten de jongen zijn dollemansrit te beëindigen voordat er onschuldige burgers worden aangereden. De jongen rijdt via een smalle straat een doorgaande weg op. Ik ruik mijn kans, want ik weet dat de weg verderop een scherpe bocht naar links maakt. Als ik nu naast de brommer kan gaan rijden, kan ik hem de mogelijkheid ontnemen naar links te sturen en zal de jongen zijn bromfiets moeten stoppen. Aangekomen bij de bocht zie ik de jongen, niet zoals verwacht afremmen, maar vol gas het trottoir en rechtdoor het gras oprijden. Wat de jongen even vergeten was, is dat de gemeente hier jaren terug een hele mooie grote vijver heeft aangelegd. Met een grote plons belandt de jongen samen met zijn bromfiets in het water.

Verschrikt zet ik mijn dienstauto stil en loop naar de rand van de vijver, met het idee achter de jongen aan te moeten springen om hem te moeten redden. Ik zie de jongen de kant op klimmen en druipend van het water is het eerste wat hij tegen

mij zegt: "Ik hoop dat mijn telefoon het nog doet!". Het enige wat ik door de schrik de jongen kan toesnauwen is: "Hier die telefoon en terug het water in. Haal je bromfiets eruit of je krijgt ook nog eens een milieuverbaal." Zonder te verblikken of verblozen duikt de jongen, tot mijn grote verbazing, de plomp weer in en haalt zijn bromfiets uit het water.

De jongen deed afstand van zijn verzopen bromfiets en daar heb ik het bij gelaten. Nu, jaren later, kom ik de jongen nog wel eens tegen. Het eerste wat hij dan schaterlachend tegen mij zegt is: 'Hé Jacco, weet je nog hoe ik de vijver inreed?' Ik lach dan als een boer met kiespijn, omdat ik weet dat het ook anders had kunnen aflopen.

Koffie met een krakeling

Een jonge vrouw komt in paniek aan het bureau. Zij vertelt mij dat haar oma thuis op de bank zit en nergens op reageert. De televisie staat aan en doordat de ketting op de deur zit kan de vrouw het huis niet in. Oma reageert niet op het aanbellen en roepen. De vrouw denkt dat oma is overleden en is ontroostbaar.

Met regelmaat vinden wij ouderen in hun woning die een natuurlijke dood zijn gestorven en ik ga er vanuit dat dit weer zo'n geval is. Samen met een collega gaan we met de jonge vrouw mee naar de woning van haar oma.

Aangekomen bij de woning zien en horen wij dat de televisie aan staat, het volume staat op 10. We kunnen nog net twee benen van een vrouw zien. We besluiten de deur netjes open te maken in plaats van met mijn maat 42. Na even priegelen weten we de ketting los te krijgen. We vragen de jonge vrouw buiten te wachten en betreden de woning.

Op de bank zit, onderuit gezakt, een oude vrouw. Ik schat haar een jaar of tachtig. Haar mond staat open en haar hoofd hangt schuin naar links. Om er toch zeker van te zijn dat mevrouw echt overleden is leg ik mijn wijs- en middelvinger op de slagader in de hals van de vrouw. Het moment dat mijn vingers de nek van de oude vrouw raken

komt zij met een schok en een gil overeind. Met
wijd opengesperde ogen kijkt de vrouw mij
doodsbang aan. Ook ik schrik me rot van de
reactie van de vrouw. Ik val bijna achterover en
word nog net opgevangen door mijn collega.

De vrouw blijkt zeer slechthorend te zijn en had
haar gehoorapparaten na het eten even uitgedaan
en om toch nog iets van de televisie mee te
krijgen stond het geluid op 10. Tijdens het kijken
van het journaal was de vrouw op de bank in
slaap gevallen.

Onder het genot van een ouderwetse sterke bak
koffie en een krakeling zijn oma en ik gekomen
van de schrik.